

NADBISKUP METROPOLIT ĐAKOVAČKO-OSJEČKI
Uskrsna čestitka i pastirska poruka 2024.

Ne možemo ne govoriti što vidjesmo i čusmo.
(Dj 4,20)

Draga braćo i sestre!

Križevi koji više ne govore. Povijest čovječanstva povijest je velikih patnji. One su ispisale stranice brojnih osobnih životnih sudbina, ali isto tako ne prestaju ispisivati razorna poglavlja velikih tragedija mnogih suvremenih naroda. Križevi, kao simboli stradanja i patnji, uvijek se iznova propinju na uzvisine ovoga svijeta. I kao da ih je sve više i više. Tu su za one koji se nisu smjeli roditi, kao i za one koji svakodnevno gube život u besmislenim ratovima i iznenadnim prirodnim tragedijama. I što je najbolnije: mnogi, nažalost, prolaze ispod tih križeva i ne osvrćući se na njih. Kao da su odavno naučili previdjeti tragedije ljudi kako ne bi poremetili svoj prividni mir. Patnja i stradanja, križevi govore tiho. Ili su zašutjeli. Ili ih mi jednostavno ne želimo vidjeti?!

Krist se odrekao sebe na križu – za nas. Svojom smrću na križu Krist se sjedinio s tolikim nečujnim povicima razapetih. I on je umro ispod neba koje je šutjelo: „Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?“ (Mt 27,46). Njegov križ, podignut pred vratima Jeruzalema, bio je najprije znakom podjela i sukoba između ljudi i naroda, simbolom raskida odnosa između utjelovljenoga Sina i njegova Oca. On je išao putem odricanja samoga sebe do kraja: „Dovršeno je!“ (Iv 19,30). Kako bi se drukčije ova radikalna ljubav mogla izraziti u svijetu mržnje, bratoubilaštva, ravnodušnosti, ako ne u krajnjoj Kristovoj patnji i umiranju – s grešnicima i za njih? Kako bi se drukčije mogli izmiriti razdijeljeni i oni koji stoje jedan nasuprot drugomu – otac i sin, muž i žena, rob i slobodnjak, čovjek i Bog – ako ne po Kristu, koji je na križu raširio ruke da bi prigrlio i Oca i čovjeka? Križ tako od znaka sramote i smrti postade simbolom pobjede nad grijehom i smrću! Smijemo li ići ispod tog križa ne osvrćući se na nj? Ta Kristova patnja i smrt na križu lice je one ljubavi koja je otkupila svijet!

Uskrs kao najdublji smisao povijesti čovječanstva. Ako križevi više ništa ne govore, kako će u nama progovoriti uskrsli Krist? „Mi doista ne možemo ne govoriti što vidjesmo i čusmo“ (Dj 4,20), govorahu Petar i Ivan židovskim svećenicima i pismoznancima. Tajna Uskrsa ne leži u teoriji! Uskrs je nalog koji nam je ostavljen u baštinu svakodnevnog navještaja. Uskrsli Krist, na kojemu su još vidljive rane mučenja, poziva nas, svoje učenike, da križ i patnju svakodnevno preobražavamo u male korake uskrsne preobrazbe i našega života. Riječ je o skromnim pobjedama novoga života u starom čovjeku! Uskrs je poruka mira, kršćanski odgovor na mržnju, nasilje i svaki oblik

terora. Uskrsli Krist u sebi nosi novo čovječanstvo, posljednje uzvišeno Božje *da* čovjeku! Uskrs je prvi dan novoga stvorenja i zato najdublji smisao povijesti čovječanstva. Ne možemo o tome šutjeti! Krist je živ! On je taj koji je prošao onkraj granica vlastite smrti te se vratio izvoru iz kojega je došao na svijet – svome Ocu. No, taj izvor nije mjesto u povijesti čovječanstva, jer Bog je iznad vremena. Vrijeme je u njemu! To znači, Uskrs je izvor budućega života svakoga od nas! Po Kristu smo i mi pozvani pobjeđivati svakodnevna umiranja u neprijateljstvima i svađama, međusobnim nesuglasicama i mržnjama te otvarati prostor Onomu koji nas je svojom smrću otkupio i koji želi da živimo kao preobraženi i spašeni ljudi. On, Uskrsli, drukčiji je nego prije, premda je isti koji je i prije bio! I još ide s nama, sa svojim učenicima, kako je obećao: „Mir vama! Kao što mene posla Otac i ja šaljem vas!“ (Iv 20,21).

Mir vama! Ovoga Uskrsa ništa nam toliko ne treba koliko mir. Mir nije nešto što bi čovjek mogao sam uspostaviti. On je najskupocjeniji dar Božji. Konačno, sam Krist je mir! On je obećani „Knez mira“ (Iz 9,5). To je potvrdio očitovanjem: „Mir vam svoj ostavljam, mir vam svoj dajem“ (Iv 14,27). Usred svijeta koji ne može sam od sebe pružiti mir, koji nam jedino Krist može dati, taj je mir lomljiv poput krhkog stakla. Kristovi su učenici pozvani, stoga, nositi ga posvuda gdje rat poprima različite oblike. Uskrsnom vjerom, blagdanom koji nas sve prosvjetljuje, postajemo sposobni zagrliti se te reći „braćo“ i onima koji nas mrze (usp. Ivan Damaščanski, *Uskrsni hvalospjev istočne Crkve*). To je prvi korak prema miru! Do njega dolazi kad usmjerimo pogled u križeve, stradanja i patnje onih od kojih odvrćamo pogled kako ne bismo remetili svoj prividni mir! To je smisao „prvoga dana“ novoga stvorenja, novoga čovječanstva, koji započinje Uskrsom!

Svima vama, dragi vjernici, draga braćo svećenici, redovnici, redovnice, vjeroučitelji, župni suradnici i svim nositeljima Kristova imena, želim snagu Duha Krista uskrsloga koja nas oslobađa od vlastite ravnodušnosti i čini zauzetim svjedocima i graditeljima Kristova mira, međuljudskih odnosa te nositeljima uskrsne preobrazbe cjelokupne stvorene stvarnosti i svih dimenzija društvenoga života (usp. Dj 4,20)!

U zajedništvu s mons. Ivanom Ćurićem, našim pomoćnim biskupom, i mons. Marinom Srakićem, našim nadbiskupom u miru, želim vam svima sretan i blagoslovljen Uskrs!

U Đakovu, o svetkovini Uskrsa 2024.

✠ Đuro Hranić
nadbiskup metropolit